ואילו מגביה את השלחן לא קתני, לאו אמרת התם סדר עבודות נקט הכא נמי סדר עבודות נקט, מי דמי התם לא נחית למיניא דכהנים הכא נחית למיניא דכהנים, אם איתא ליתני מגביה. אלא שמע מינה קומצין מכלי שעל גבי קרקע ש"מ. אמר רבא פשיטא לי קומץ מכלי שעל גבי קרקע שכן מצינו בסילוק בזיכין, מקדשין מנחה בכלי שעל גבי קרקע שכן מצינו בסידור בזיכין, בעי רבא קידוש קומץ מאי: ממנחה ילפינן לה או מדם ילפינן לה? הדר פשטה מדם ילפינן לה, ומי אמר רבא הכי והא אתמר קומץ שחלקו בשני כלים רב נחמן אמר אינו קדוש ורבא אמר קדוש ואם איתא ליליף מדם: הדר ביה רבא מההיא, ודם מנלן דלא קדיש לחצאין? דתני רב תחליפא בן שאול קידש פחות מכדי הזאה בכלי זה ופחות מכדי הזאה בכלי זה לא קידש ואיבעיא להו בדם מאי: הלכתא היא ומהלכתא לא ילפינן או דלמא התם מאי טעמא דכתיב וטבל במים הכא נמי הכתיב וטבל... בדם, ואיתמר א"ר זריקא אמר רבי אלעזר אף בדם לא קידש. אמר רבא תניא נמי הכי (בפני כהן מניח) וטבל ולא מספיג בדם שיהא בדם שיעור טבילה מעיקרו מן הדם מן הדם שבענין ואיצטריך למכתב וטבל ואיצטריך למכתב בדם דאי כתב רחמנא וטבל הוה אמינא אע"ג דלא קבל שיעור טבילות (דהיינו הזאה ז' פעמים) מעיקרו כתב רחמנא בדם ואי כתב רחמנא בדם הוה אמינא אפילו מספיג כתב רחמנא וטבל מן הדם שבענין למעוטי מאי: אמר רבא למעוטי שירים שבאצבע, מסייע ליה לר"א דאמר שירים שבאצבע פסולין. א"ל רבין בר רב אדא לרבא: אמרי תלמידך אמר רב עמרם תניא היה מזה ונתזה הזאה מידו (אם) עד שלא הזה טעון כיבוס, משהזה אין טעון כיבוס מאי לאו עד שלא גמר הזאתו ומשגמר הזאתו ש"מ השירים שבאצבע כשרים: לא עד שלא יצתה מידו הזאה טעון כיבוס, ומשיצאה הזאה מידו ונתזה ממה שנשאר אין טעון כיבוס, איתיביה אביי גמר מלהזות מקנח ידו בגופה של פרה גמר אין לא גמר לא? א"ל גמר, מקנח ידו, לא גמר, מקנח אצבעו, בשלמא גמר מקנח ידו בגופה של פרה דכתיב ושרף את הפרה לעיניו אלא לא גמר, מקנח אצבעו במאי מקנח? (דאי אמרת בגופה של פרה איבעי ליה למיתני מקנח ידו ואצבעו בגופה של פרה מדלא קתני הכי ש"מ דלא בעי קינוח) אמר אביי בשפת מזרק כדכתיב כפורי זהב וגו' ומי אמר רבי אלעזר הכי והא איתמר חביתי כהן גדול רבי יוחנן אמר אינה קדושה לחצאין רבי אלעזר אמר מתוך שקרבה לחצאין קדושה לחצאין

ואם

ה) פרה פ"ג משנה ט וזבחים לג: ב) רמ"ק מ"ז ג) [זבחים כב. ולג:]

ואילו מגביה לא קתני. שיהא [א] אחר מגביה השולחן בשעת סילוק שעל גבי קרקע (היו) סילוק בזיכין (ובזיכין) מחזירין את הלחם כקומץ שמתיר את המנחה דקומץ מיקרי אזכרה ובזיכין נמי מיקרי אזכרה דכתיב (ויקרא כד) והיתה ללחם לאזכרה יח] וקומץ מתיר שירים לאכול דכתיב (שם ב) והנותרת מן המנחה וגו' מאשי ה' יט]: סדר עבודות נקט. והגבהה לאו מן העבודות חשובות היא: מקדשין מנחה. כשמבילה מביאו כ] נותנה בכלי שעל גבי קרקע: שכן מצינו בסידור בזיכין. שמסדר כא] (על) הלחם שהוא שירים ובזיכין שהן קומץ על השולחן שעל גבי קרקע דהיינו דומיא דמנחה כשמבילה מביאו דמעורבין יחד הקומץ והשירים: קידוש קומץ מאי. דלא אשכחן בבזיכין כשהוא מסלקן דהיינו כב] קמילה שיהא נותנו לשום כלי אלא מיד מקטירן הלכך ליכא למפשט קידוש קומץ מהתם: כג] מדם. [ג] מקבלת [דם] דכתיב (שם א) והקריבו בני אהרן ואמרינן בתורת כהנים והקריבו זו קבלת הדם וקידוש קומץ כנגד כד] ארבע עבודות של דם קמילה כנגד שחיטה וקידוש קומץ כנגד קבלה והולכה כי הולכה והקטרה כנגד כה] (ד' עבודות של דם קמילה כנגד שחיטה וקידוש כנגד) זריקה: ומי אמר רבא הכי. דמדם ילפינן: ניליף מדם. ודם לא כו] (קידש) לחצאין אם קבל שיעור הזאות דדם חטאת מצורע או דם פרים כז] ושעירים הנשרפין בשני כלים לא עשה כלום כדאמרינן לקמן: מספיג. חדא אינו כח] (קידוש) דמדם ילפינן: קידש. מי חטאת: כדי הזאה. כדי שיטבול ראשי גבעולין ויזה: לא קידש. ואע"פ שחזר ועירבו לאחר קידוש כט] נתינת מים על האפר: בדם מאי. אם קיבל מדם שעירים ופרים הנשרפים שטעונין הזייה וקיבל שיעור ג' הזאות בכלי זה ושיעור ד' הזאות בכלי זה מה: ל] אמר רבא תניא. דבדם לא קידש: וטבל בדם לא] ולא מספג. מקנח לב] [ג] אצבעו בדופני הכלי: בדם. משמע [שיהא שיעור] דם מעיקרא: ומזה מן הדם לג] שבענין. לקמן מפרש מאי היא: טעם דמעיקרא אע"ג דלא קבל שיעור לד] טבילות. כל הזאות מעיקרו ובלבד שיהא בשעת כל טבילה וטבילה כדי שיעור לה]: כתב רחמנא בדם. דמשמע לו] [שיהא שיעור] דם מעיקרא: למעוטי שירים שבאצבע. שצריך לז] [ד] לטבול באצבעו בין כל הזאה והזאה דהכי משמע והזה מן הדם האמור בענין למעלה וטבל הכהן [ה] באצבעו בדם מאותו דם שבכלי שטובל בו יזה כל לח] הזאות ולא שבאצבע: היה מזה לט]. מדם חטאת כגון פרים ושעירים הנשרפין: עד שלא הזה. דלאחר חזי האי דם שנפל על הבגד להזאה פנים תקיף דם: וטעון סכנד כבוס. כדכתיב ואשר יזה מדמה על הבגד וגו' (ויקרא ו) ואם משהזה נפל לא חשיב דם: מאי לאו עד שלא גמר. כל ז' הזאות מ] קתני דטעון כיבוס ואפילו לא נפל אלא משירי אצבע אלמא כשרין להזאה: עד שלא יצתה הזאה מידו. על הפרוכת נפל על הבגד טעון כיבוס דעיקר מא] הזאה נפל עליו אבל משיצתה הזאה מידו נפל על הבגד דהיינו משירים שבאצבע אין טעון כיבוס: גמר מלהזות. מב] הזאת דם פרה אדומה בהר המשחה אל נכח פני אהל מועד: לא גמר לא. אלמא שיריים שבאצבע כשרים ולא מג] [ו] צריך קינוח: ומשני גמר מקנח כל ידו, לא גמר, מקנח אצבעו. בין כל הזאה והזאה: בשלמא גמר מקנח מד] כל ידו בגופה של פרה. שהרי פרה לפניו נשרפת לאחר שיורד מן ההר דכתיב (במדבר יט) ושרף את הפרה לעיניו: אלא אצבעו. בין כל הזאה והזאה: במאי מקנח. וכי בין כל הזאה והזאה יורד מהר המשחה לקנח בגוף הפרה: בשפת מזרק. והיינו דקרי למזרקין כפורי זהב בספר עזרא על שם שמקנח ידו בו כדאמרינן במס' גיטין (דף נו.) גבי מה] (נבוזר אדן) וכפר ידיה בההוא גברא: ומי א"ר אלעזר הכי. אף בדם לא קידש לחצאין: חביתי כהן גדול. עשירית האיפה מו] שמקריבין בכל יום ועל שם מחבת קרי לה חביתים דכתיב (ויקרא ו) על מחבת בשמן תעשה: אינה [ז] מז] לחצאין. שאם נתן חצי עשרון בכלי זה וחציו בכלי זה לא קידש ואלה לחולין: שקריבה לחצאין. מחציתה בבוקר ומחציתה בערב:

ואם

מדם ילפינן לה. דקידוש קומץ כנגד קבלת דם: הדר ביה רבא. מתך סברא דקם רבא בשיטה דרב נחמן רביה: גמר מלהזות. משנה היא במסכת פרה: מקנח ידו בגופה של פרה. שהרי פרה לפניו נשרפת לאחר שיורד מן ההר דכתיב ושרף את הפרה לעיניו כך פי' רבינו שלמה ונראה דלא מייתי קרא אלא משום דכתיב בסיפיה ואת דמה ישרוף אלמא דמה טעון שריפה ולפיכך מקנח ידו בגוף הפרה ופי' הקונטרס מגומגם: אלא אצבעו במאי מקנח. כאן פי' הקונטרס לפי שהיה מזה מדמה בהר המשחה אל פני אהל מועד ופרה לפניו נשרפת לאחר שיורד מן ההר מח] והילך היה יורד בין כל הזאה והזאה מהר המשחה לקנח בגוף הפרה ובזבחים בפ' דם חטאת (דף צג:) פירש שלא היה יכול לקנח אצבעו בגוף הפרה שלא יתלכלך אצבעו בנימין והכי נמי חשיב בנימין בפ' כל כהני (מנחות קטב:) גבי מפשיט את הפסח עד החזה ולפי' הקונטרס הכא אין להקשות מהא דאמרינן בפרק בתרא דזבחים (דף קיג.) דשוחטה והזאה כנגד פתחו של היכל דהכא לא הוו במקום אחד אלא שהיכן הוו מכוונות כנגד פתחו של היכל: ואם איתא ליליף מדם. וא"ת והא בדם ליכא מתוך והכא איכא מתוך ובשאר מנחות משמע דמודה רבי אלעזר דאין קדושה מט] לחצאין כיון דלא קרבין לחצאין ומיהו יש לפרש ודם נמי קרב לחצאין שיש ד' מתנות וח' הזאות דפרה שכל אחת עבודה בפני עצמה ושיעור טבילה דלעיל לאו למעוטי חצי הזאה אלא שיהא בכלי שיעור ז' הזאות והא דאמרינן (בסמוך) גבי ספרים חצי עשרון ודעתו להוסיף דאמר רב אינו קדוש [ופריך] ולא כרבי אלעזר ס"ל ניליף מחביתין מאי לפרש דחשיב ליה דעתו להוסיף כמו טעמא דמתוך וקדוש לחצאין ועוד דאפילו ליכא מתוך בשאר מנחות מ"מ כיון דקדשי חביתין לחצאין מחיה טעם שיהיה ילפינן שאר מנחות מינייהו אי נמי הא דנקט רבי אלעזר טעמא דמתוך משום דרבי יוחנן נקטיה דאפילו פליגיה בשאר מנחות בחביתין אוח לי מיהא מטעם מתוך מנחה:

כ א ב מיי' פ"ה מהל' מעשה"ק הלכה יא :

[פ"ו פ"ס]

כא ג מיי' שם פ"ג הלכה יז :

[כן פי' הר"י בתוספות ע"ב וע"ש]

כב ד מיי' פ"ה מהל' פרה אדומה הל' ג :

כג ה מיי' פ"ה מהל' מעשה"ק הלכה ט :

כד ו מיי' שם הל' ח :

כה ז מיי' שם פ"ה הלכה ט :

כו ח מיי' פ"ה מהלכות פרה אדומה הל' ג :

כז ט מיי' פ"ג מהל' מעשה"ק הלכה ס :

כח י מיי' [illegible] :

[כן הגיה רש"ל ועי' שם בפירוש כתוס' וב"ח]

שיטה מקובצת

א) ואלו מגביה לא קתני: ב) לי' קומצין מנחה מכלי: ג) מדם ילפינן מה הדם אין מקבלין אותו בכלי שרת שעל גבי קרקע דכתיב והקריבו בני אהרן את הדם ד) ש"י (הולכה) הולכה (בכלי וקבלה) ולא תיפוק מכלל (הולכה). הרגמ"ה: ד) ואם איתא ליקף מדם. ולא יקדש הקומץ אלא ש"מ דלא ילפינן מדם אלא ממנחה ומנחה כשרה לחצאין כדאמר לקמן חביתי כהן הגדול מתוך שקריבה לחצאין קדושה לחצאין ושאר מנחות נמי אע"ג דאינן קריבות לחצאין מ"מ ילפינן שפיר מחביתי כהן הגדול דקדושי' לחצאין: ה) רב תחליפא עיין זבחים (דף נ"ג ע"ב): ו) הלכתא היא הלכה למשה מסיני דלא קדיש ומהלכתא לא ילפינן או דלמא התם טעמא מאי דכתיב: ז) הכא נמי הא כתיב וטבל בדם שיהא שיעור טבילה בדם בכלי אחד. פרש"י באשם מצורע כתיב ואגב שיטפא לא עיין בה שאינו כתוב שם אלא בפר כהן המשיח הוא דכתיב: ח) קדש ואמר רבא תניא וטבל (והשאר נמחק) באצבעו הדם ולא מספג שלא יקנח אצבעו בדם שבדופן הכלי: ט) שיהא בדם שיעור טבילה מעיקרו שלא יקבל חצי שיעור בכלי אחד וחצי שיעור בכלי אחר ואח"כ יערבם בכלי אחד אלא יקבל בכלי אחד כל השיעור שלם מעיקרא: י) מן הדם שבענין של כלי יזה כל ההזאות למעוטי שירים באצבעו שאל כל הזאה והזאה צריך לקנח אצבעו אם אותו דם נשאר באצבע אינו יכול להזות אלא מן עיקר הדם הכתוב בענין: יא) שיעור טבילה [illegible]

שיטה מקובצת

קרב קרבן שהוא אשר לה' או הנותרת לאהרן ולבניו או לא תקן בלחם הפנים דכתיב והיתה לאהרן ולבניו תו' מאשי ה' הכא שמסלקין הבזיכין מהשולחן שעל גבי קרקע ה"נ קומצין מכלי שעל גבי קרקע: כ) מביאו נותנן בכלי: כא) תיבת על נמחק: כב) דהיינו בשעת קמיצה שהוא נותנן לשום כלי: כג) מתחם הר"ד ומה"ד ממנחה ילפינן ושפיר דמי דהא גמרינן לקידוש מנחה מסידור בזיכין או מדם ילפינן לה הדם בני כהן לקבלו דכתיב והקריבו: כד) כנגד קבלת הדם הוא דארבע עבודות במנחה כנגד: כה) כנגד זריקת והשאר נמחק: כו) לא קדיש: כז) פרים או דם שעירים: כח) אינו קדוש: כט) קדוש. קדוש זה הוא נתינת: ל) ואמר רבא: לא) בדם אשם שם בזבחים פ' בית שמאי תו' דם חטאת לא כתב רש"י זה הלשון והבעיא מוסבת על דם פרים הנשרפים והתם רבא לא פירש פסוק מפרים הנשרפים שאומר וטבל בדם והזה מן הדם ובאשם מצורע לא נמצא זה הפסוק כלל ע"כ בגליון רש"י כתיבת יד ובקצת נוסחאות פרש"י כתיבת יד הלשון כך וטבל בדם באשם מצורע [illegible]

[illegible] נמחק : יד] גמר הזאות והשגמר הזאות לא עד שלא יצתה הזאה מידו טעון כיבוס ומשיצתה [illegible] טעון כיבוס והשאר נמחק : טו] לא גמר נוסחא אחריני בספרי כ"י הישנים לא גמר מקנח אצבעו במאי מקנח [illegible]

[illegible]

א) מלא ד"ל [illegible]

הגהות [illegible]

גליון הש"ס [illegible]